

OVER DE GRENS

een emigratie, een ineenstorting, een weg terug

Gosse Wijnsma

© 2026 Gosse Wijnsma

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand,
of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, zonder
voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Omslagontwerp: Gosse Wijnsma

Opmaak: Gosse Wijnsma

Eerste druk, 2026

ISBN 978-84-09-86010-4

* * *

Proloog – “Iemand moet het tegen je zeggen...”

Helder denken lukt me niet meer. Ik heb moeite om nog de logica in zaken te zien. Er is zoveel gebeurd, en het lijkt alleen maar zwaarder te worden. Ik kan veel dragen, en dat heb ik ook gedaan de afgelopen tweeënehalf jaar. Maar deze sherpa kan de berg niet meer op.

De onzekerheid van het detacheringscontract hangt als een molensteen om mijn nek. De onveiligheid van de afgelopen jaren zorgt ervoor dat ik in een continue staat van paraatheid verkeer. Onze financiële buffer staat op nul.

Ik moet door. Voor Yfke en voor de kinderen. Hun toekomst, onze toekomst. Zij gingen mee naar Spanje en rekenen op mij. Het is mijn verantwoordelijkheid, ik moet dit oplossen.

Het is een puinhoop geworden. Een doolhof zonder uitgang. Met om elke hoek een verrassing die je zoektocht weer iets zwaarder maakt. Hier nog een extra tegenslag voor je. Nog een kilo onzekerheid voor in je rugtas. En oh ja, vergeet niet nog wat extra onveilig gevoel mee te nemen.

Onze toekomst ligt hier in Spanje. Ik heb alles gegeven. Alles. Hoe het zover heeft kunnen komen? Daarvoor moet ik terug naar dag 1: 18 december. De dag van de emigratie.

Op dag 1, rijden we met ons gezin Nederland uit. Op naar ons nieuwe leven.

Emigreren was onze droom, totdat we gingen. De ene situatie na de andere dient zich aan. Stalking, een poging tot beroving en een ernstig ziek kind. Dat waren nog maar de eerste zes maanden.

Voor de buitenwereld lijkt het misschien fantastisch. Een flitsende carrière. Een mooie villa. De kindjes naar een internationale school. De zon schijnt. Een blauwe lucht en vogeltjes die fluiten. De zee binnen handbereik. Elke dag vakantie.

De realiteit is anders. Zonder dat we het in de gaten hebben zijn we in een drietrapsraket gestapt. Een raket aangedreven door onveiligheid, onzekerheid en financiële instabiliteit. We schieten met een duizelingwekkende vaart de ruimte in. En het wordt almaar donkerder om ons heen.

Inmiddels kan ik geen stap meer zetten in het doolhof waar ik me in bevind. Ik kan de bagage en verrassingen niet meer dragen. Ik vertel Yfke niet alles meer. Zij heeft het al zwaar genoeg. Ik draag in stilte en eenzaamheid. Mijn lijf doet pijn. Mijn hart doet pijn. Ik heb geen kracht meer om te vechten.

Vandaag word ik opnieuw wakker met die drukkende band om mijn borst. Die druk voel ik al drie weken. Alsof er een almaar strakker wordende band rondom mijn borstkas zit.

Ik slaap ongeveer drie, misschien vier, uur op een nacht. De rest bestaat uit woelen, piekeren, en weer op een andere zij gaan liggen om de pijn in mijn lijf te verlichten. Ik ben moe gestreden. Jaren van onzekerheid en onveiligheid eisen hun tol.

Ik app met een vriend over hoe ik me voel. Het antwoord dat ik krijg snijdt dwars door mijn ziel; “Iemand moet het zeggen Gosse. Als je zo doorgaat ben je tussen nu en een jaar je vrouw en kinderen kwijt. Je riskeert álles, voor wat?”.

Deze woorden schudden me wakker. Ik ontwaak uit een diepe roes. Er dringt een pijnlijk besef door: hoe ben ik hier beland? Mijn vrouw en kinderen kwijt? Hoe is iets dat zo groots en veelbelovend leek te zijn geworden tot deze berg ellende? Wanneer werd leven, overleven? Ik heb altijd gedacht dat ik alles kon dragen. Maar ik kan niet meer. De prijs is onvermijdelijk.

Ik klap mijn laptop open en zonder na te denken begin ik met typen:

“Beste .....

Bij deze meld ik dat ik mijn werkzaamheden neerleg. Ik kan niet meer. Ik ben op.

Grt,

Gosse”

Ik druk op ‘send’. In één klik stap ik over de grens. Ik ben in vrije val.

Hoofdstuk 1: De Aanloop

We zitten al twee weken in quarantaine in een vakantiepark in Noord-Friesland. Nou ja, quarantaine. We gaan gewoon zwemmen, wandelen, doen spelletjes, boodschappen en spelen in de indoor speeltuin. Er is geen mens te bekennen op het park en controles zijn er niet.

We hebben COVID en sommige familieleden willen liever geen fysiek contact.

Door de quarantaine kunnen we niet zelf de verhuishagen inladen. Gelukkig komen Yfke en ik uit grote families en staan er hulptroepen klaar. We gaan wel even kijken op een afstandje. Vooral voor het proces van de kinderen, we denken dat het belangrijk is dat ze zien dat hun spulletjes meegaan. We hebben twee jongens en twee meisjes in de leeftijd van vier, zes, acht en tien. Uit respect voor degenen die geen fysiek contact willen en met inachtneming van alle regels staan we op een afstand te kijken.

De kat verhuist ook mee. Die komt met regelmaat thuis met een vogel, een rat of een muis. “Kijk!” roep ik dan. “Die redt zich echt prima in de natuur”. Maar het is aan dovemans oren gericht. De kat móet mee. Aangezien hij eerst nog wat prikjes moet, gaat de haarbal eerst een paar maanden naar mijn oudste zus. Daar krijgt hij een luxe retraite, precies in zijn straatje. Een hond heeft een baas, een kat personeel. Hij zou het zelf bedacht kunnen hebben. Daarna maar eens kijken hoe ik het beest naar Spanje ga halen. Misschien vergeten ze de kat wel.

Zodra duidelijk wordt dat er zich een serieuze kans aandient om te gaan emigreren voor het werk zijn we transparant met de kinderen. De twee jongsten, van vier en zes, kunnen het idee niet goed omvatten en

snappen de impact nog niet. De jongste zal de eerste acht maanden nog met regelmaat vragen wanneer we weer naar huis gaan.

De oudsten, van acht en tien, begrijpen het maar al te goed. “Zie ik dan mijn vriendjes niet meer?”. “Dan kan ik dus niet meer cake bakken met oma”. “Komen we wel weer terug”? De vragende blik in hun ogen verraad dat ze het maar al te goed begrijpen. Mijn hart krimpt ervan ineen. Zij hebben hier niet om gevraagd. Doen we hier goed aan? Wat als het niet lukt? Is dit écht voor hun toekomst of doen we het voor ónze toekomst, en slepen we hen mee? Twijfels en vragen die komen en gaan. En toch gaan we emigreren.

Manifesteren is voor hippies. Je schrijft iets op een papier, gooit het in een vuur en loopt drie rondjes naakt door de tuin. Je poetst je tanden met zoethout, visualiseert jezelf in een veld vol vlinders en dan komt het allemaal naar je toe. Onzin.

Wat wél werkt? Opschrijven wat je wil, recht vanuit je hart. Zet dat om in acties, spreek ze uit en handel ernaar. Het komt niet naar jou toe, jij moet ernaartoe bewegen. Daar is geen wierookstokje, meditatie of ongewassen hippie filosofie tegen bestand.

Onze wens om naar het buitenland te emigreren geven wij zelf vorm. We spreken het naar elkaar uit. Yfke begint twee jaar voor de kans zich aandient al met een cursus Spaans. En op het werk laat ik geen kans onbenut bij de directie om kenbaar te maken dat ik de eerste ben die in het buitenland een kantoor kan openen.

“Gosse, wat denk je ervan?”. De boardleden kijken me vragend aan. Het is juli 2019, op een terras in Valencia.

Ik geniet van de zon, de Spaanse taal en mijn maag is bezig een paella te verteren.

De mannen hebben me net aangeboden om een kantoor in Alicante op te zetten. Ik ben er nog nooit geweest. Heb geen beeld bij de stad en regio. Er wonen veel Nederlandstaligen, dat weet ik wel.

“Je hoeft mij niet te bellen als ze het vragen”, zei Yfke. “Lijkt me een uitstekend plan”, hoor ik mezelf zeggen.

De adrenaline jaagt door mijn lijf. De CEO vraagt wat aan de ober maar ik heb een kop vol watten. Ga ik dit echt doen? Gaan we emigreren naar Spanje? Ik schrik van een harde knal. Er wordt een fles champagne geopend.

“Denk aan de kinderen. Wat als het niet lukt? Wat hoop je daar te vinden dat je hier niet hebt? Weten jullie het zeker? Met vier kinderen!?”. Vragen die onze familie en vrienden stellen. Tranen van verdriet, bemoediging, jaloezie en alles op het spectrum daar tussenin.

Weten we het zeker? Dat we het gaan doen, ja dat weten we zeker. Of het de juiste keus is? Nee, dat weten we niet. Denken we aan de kinderen? Wij doen het juist voor hen. Zodat ze niet opgroeien in het systeem in Nederland waar wij steeds meer weerstand tegen voelen. Corona is een katalysator van dat gevoel. Het is niet meer ons feest.

Ik ben geen Mahatma Ghandi en Yfke is geen Moeder Theresa. Natuurlijk hebben wij de wijsheid niet in pacht. Als we het allemaal zo goed zouden weten dan waren we wel op een andere plek en situatie in ons leven.

Yfke haar vastberadenheid zal de doorslag geven. Ik zal je uitleggen waarom.

We zijn vijftien jaar samen. En kennen elkaar al zesentwintig jaar.

Ik herinner me de dag dat zij voor het eerst bij ons thuis kwam nog als gisteren. De beste vriendin van mijn jongste zusje. Yfke droeg die dag een blauwe spijkerbroek en een wit hemdje. Ik zag het meteen; dit is

een bijzonder meisje. Maar goed. Ik was achttien en zij elf. Dichter bij een celstraf kun je niet komen.

Toen ik Yfke voor het eerst zag was ik gemiddeld acht maanden per jaar van huis door mijn baan bij de Koninklijke Marine. Zij was veel bij ons thuis, elk weekend zo ongeveer. Naarmate de jaren verstreken bouwde ze een innige band op met mijn broers en zussen, en ouders. Maar die band hadden wij niet met elkaar. Ik was er immers nooit.

In 2009 kruisen onze paden opnieuw. Beiden net uit een lange relatie. Tijdens het uitgaan loop ik haar tegen het lijf en ondanks de flinke dosis drank die ik heb genuttigd heb ik niet het lef om haar te zeggen wat ik voel. De volgende dag typ ik met een keel zo droog als een boomschors in de Sahara, dikke ogen en hoofd vol watten een blog. Over mijn ontmoeting met een meisje waarvan ik al heel lang weet dat zij de ware is voor mij. En dat ik de ballen niet heb om het haar te zeggen.

Yfke leest de blog, en herkent zichzelf erin. Maar nog durf ik niet. Ik ben geen held met vrouwen, dat is wel duidelijk. Na sterke dwang van mijn zusje vraag ik haar mee uit. Ze zegt direct ja.

Ik ben dan wel geen held met vrouwen maar als ik iets doe, dan ga ik “all-in”. Ik regel kaartjes voor een musical en een diner op de boulevard in Scheveningen. Vlak na de pauze van de musical zoenen we voor het eerst. De tweede helft van de musical kan ik me niks meer van herinneren.

Sinds die avond hebben we elkaar niet meer losgelaten.

Wij hebben een interessante relatie. Het tegenovergestelde van het klassieke model. De vrouw is van de emoties en praten, de man de nuchtere doorpakker. Niet in huize Wijnsma. Mijn emoties gaan met regelmaat met me op hol en het enige wat ik dan wil is praten. Af en

toe zie ik haar denken; “is ie nou weer ongesteld!” Yfke is nuchter en van het doorpakken.

Ons eerste moeilijke gesprek vergeet ik niet weer. Ik begin een lastig gesprek over iets wat tussen ons speelt. Terwijl ik in de keuken sta hoor ik de voordeur dichtslaan. Yfke verkiest de buitenlucht boven mij. Na een uur komt ze terug alsof er niks is gebeurd. Totale verwarring bij mij. Wat doet zij nou? Moet ik als man niet weglopen? En net doen of er niks is gebeurd? Ik ben blijven praten, en Yfke is nooit weer weggelopen.

We zijn een sterk team samen. Als op een avond de twijfel weer eens toeslaat bij mij is Yfke resoluut. “Het kan me niet schelen of het slaagt of niet. Als we oud zijn gaan we spijt hebben van dingen die we niet hebben gedaan, maar wel hadden moeten doen. Jij, ik de kids. We zijn een sterk team. Als het niet slaagt, hebben we het in elk geval geprobeerd”.

Vroeger liep ze weg, nu blijft ze staan. We krijgen samen vier kinderen.

Sem – 2011. Op veertien september wordt Sem geboren. Yfke wil graag een thuisbevalling. Veilig in de eigen omgeving en zonder poespas. Sem komt ter wereld, maar niet zonder slag of stoot. Eenmaal in de armen van de verloskundige ademt hij niet.

De verloskundige begint met beademen en na een paar minuten maant ze mij 112 te bellen. “Reanimatie pasgeborene en jullie adres”, werpt ze me toe en richt zich weer op Sem.

Verdoofd bel ik 112. Ik blijf bij Yfke en streel haar hoofd. Ze bloedt nog, maar we zijn beiden vooral gericht op wat er op de eettafel gebeurt. Daar ligt Sem, de verloskundige over hem heen gebogen. De wereld zakt onder mijn voeten vandaan.

Enerzijds voel ik een diepe ongekende liefde voor Yfke en mijn zoon. Tegelijkertijd voel ik de kwetsbaarheid van het leven nu zij bloedend naast me ligt en mijn zoon niet ademt. Ik ben in totale verwarring.

Het zijn de langste minuten van mijn leven. Naast mijn zoon wordt er ook een trauma geboren die nacht. Sem overleeft en gaat tóch zelfstandig ademen voor de ambulance er is. Hij is in orde. Sem is nu tien jaar oud. Een prachtige gevoelige baas met een passie voor eten en koken.

Miskraam – 2012. Yfke raakt opnieuw zwanger. Het zal een miskraam worden. Ik vind het verschrikkelijk dat ze dit moet meemaken. Ik kan er alleen maar zijn. Zij moet het ondergaan.

Mei – 2013. Op 8 mei wordt Daan geboren. Wat er met Sem gebeurde is niet genetisch, gewoon een trage starter. Yfke wil nog een keer thuis bevallen.

Ergens halverwege de avond zijn de weeën goed op gang. Yfke gaat even in bad liggen. Als de verloskundige constateert dat ze volledige ontsluiting heeft, constateert zij dat ze niet meer uit bad komt. Het wordt een spontane bad bevalling.

Met mijn ene arm ondersteun ik haar hoofd, met de andere hou ik me krampachtig vast om niet op mijn barende vrouw in bad te belanden. Goede titel voor een boek trouwens, de barende badvrouw.

Yfke is een eindbaas in bevallen. Ze geeft geen kik. Ik houd me nog altijd vast alsof mijn leven ervan afhangt. Niet alleen een kind, maar ook een tenniselleboog op komst.

Plots zie ik het pure heldere water veranderen in tomatensoep. Maar dan wel met vreemde sliertjes en geen groente. Er komt een klein gehaktballetje bovendrijven. Daan is geboren.

Wat een prachtige kerel ligt er op mijn borstkas. En wat een held is mijn vrouw. Alweer.

Daan is nu acht jaar oud. Een sociale avonturier met een grote interesse voor de natuur.

Fenna – 2015. Op 20 september wordt Fenna geboren. We zijn verhuisd naar een tijdelijke woning en verhuren ons appartement. Met zijn vijven in het appartement blijven wonen is geen optie. Na de afgelopen twee bevallingen thuis heb ik genoeg trauma's opgelopen. En een eetstoornis als het om tomatensoep gaat.

Fenna wordt geboren in het ziekenhuis, met lichte aanmoediging van mijn zijde. Als zij gezond en wel in Yfke haar armen ligt laat ik mijn tranen stromen. Een gezonde dochter, geen trauma's, geen soep en geen tenniselleboog. Halleluja. Wat een pracht van een dochter. Fenna is nu zes. Een geboren performer en ware kunstenaar.

Saar – 2017. Als laatste komt Saar op 23 augustus ter wereld. Ook zij wordt geboren in het ziekenhuis. Yfke is inmiddels overtuigd: het ziekenhuis is prima. In de kamer tegenover Yfke ligt een vrouw te bevallen. Haar geschreeuw maakt ons onrustig, ze gilt alsof ze levend wordt gekookt. "Dat is in sommige landen cultuur", zegt de verpleegster als ze onze bezorgde blikken ziet. Ik neem me voor later te vragen in welk land die vrouw is geboren. Dat komt op de zwarte lijst van landen waar ik niet wil wonen.

Ook Saar wordt geboren zonder complicaties. En Yfke baart weer als een baas. Saar is nu vier jaar oud. Een brok vrolijkheid die onbevangen en onbevreesd de wereld verkent.

Als bevallen een olympische sport zou zijn dan wint Yfke vier keer op rij goud. Twee jongens, twee meiden. Allemaal kerngezond. Wat een rijkdom. En ik? Ik stond erbij en keek ernaar. Goed, ik liep een trauma en een eetstoornis op. Een prijs die ik graag betaal.

Yfke is mijn rots.

Nu gaan we op weg naar een nieuw thuis. En wat voor één. Een villa onder de Spaanse zon aan de Costa. Een uitzicht over de Middellandse Zee en een zwembad in de tuin.

Yfke en Gosse. Vier kinderen, zes verhalen. Alles wat we zijn zit in dozen. Onderweg naar een nieuw leven, in Spanje.

De Sprong

Dag 1. Gisteravond was ik ongeduldig. Dat gebeurt me vaker, als ik ga reizen. Het liefst vertrek ik gisteren. Wachten is niet mijn ding. En dus besluit ik dat ik alvast alle tassen in de auto ga zetten.

Het park is verlaten. De auto staat op het parkeerterrein en de slagboom is dicht. Maar dat houdt deze jongen niet tegen.

De adrenaline van de emigratie giert door mijn lijf. In het gras bij de slagboom liggen een paar dikke ronde keien. Eigenhandig rol ik ze van hun plek. Obelix eat your heart out. Ik kan nu precies om de slagboom heen rijden, over het gras. Dat denk ik tenminste.

Ik parkeer de auto voor het huisje en gooi alle tassen in de kofferbak. Doorpakken. Het geeft me een opgeruimd gevoel. Verder levert het me niks op want we vertrekken pas morgen. Behalve dan een kras op de leaseauto en twee diepe bandensporen in het natte gras voor de receptie. Ik val in slaap met een mannelijk gevoel.

De volgende ochtend is het zover. Het afscheid is al geweest. Warme liefdevolle omhelzingen, en een warme blik voor degenen die op afstand blijven.

Als we over een paar dagen aankomen zijn de spullen al in ons nieuwe thuis gezet. Een villa met een zwembad. Een uitzicht over het schilderachtige Altea, Albir, Mascarat en de Middellandse zee. Een blauwe lucht en de zon, elke dag. Een nieuw avontuur. Mijn hart bruist, de energie stroomt.

We hebben ons verdeeld over twee wagens. De één is een leaseauto van het werk. De andere hebben we gekocht vlak voor onze emigratie.

We nemen die mee en importeren het, dat schijnt goedkoper te zijn dan een tweedehandsauto in Spanje kopen.

De nieuwe wagen vind ik eigenlijk een truttenbak. Maar goed, ik heb dan ook geen verstand van auto's. Op verjaardagsfeestjes doe ik het dan ook niet zo goed bij andere mannen.

Voetbal interesseert me niet. Auto's nog minder. Formule 1 daar word ik draaierig van en crypto's doe ik ook niet aan. Om het geheel mooi af te ronden; ik drink vrijwel nooit. Meestal krijg ik wat ongemakkelijke blikken van mijn soortgenoten. En eindig steevast in de hoek van de vrouwen. Wie is hier nu de slimmerik.

De slagboom gaat open en ik kijk naar het gras voor de receptie rechts van me. Twee diepe bandensporen, keien op een kluitje bij elkaar en een beschadigde slagboom. Ik hoop dat mijn vrouw het niet ziet en Kamervragen gaat stellen.

Als we bij Limburg de grens oversteken stuur ik Yfke een bericht. "Dit is het begin van de rest van ons leven".

Ze reageert niet, te druk met autorijden. Ik glimlach. Het is begonnen.

Dag 5. Het liefst rijd ik in één ruk door naar ons nieuwe thuis. Maar we zijn met twee auto's, ik wil Yfke dat niet aan doen. Zonder Yfke zou ik in één ruk doorrijden. En halverwege dodelijk in slaap vallen. Ik heb wel vaker moeite met mezelf begrenzen. En dus komt er een reisschema.

Na de oversteek bij Maastricht slapen we in Luik. Een net hotel met een familiekamer. Op dag 2 rijden we een strakke duizend kilometer naar Béziers. Ook hier heb ik een net hotel geboekt. Dacht ik. Bij aankomst lijkt het eerder de filmset van een detective waar in een schraal motel iemand beestachtig is afgeslacht. Ik slaap beneden op de bank met een stoel onder de deurklink en het keukenmes in mijn hand.

Op dag 3 rijden we in drie uurtjes naar Lloret de Mar. Duizend kilometer was toch wel wat uitdagend met de kinderen. En nu in één keer door naar ons nieuwe thuis is wat te veel gevraagd.

De kinderen zijn er al flink klaar mee. Elke dag in de auto zitten, hotels, het wordt er niet gezelliger op. Sem en Fenna lijken op mij qua karakter. Natuurlijk hebben ze een hele rits fantastische eigenschappen van me gekregen. Kan niet missen.

Maar de overgevoeligheid voor prikkels, intense emoties die komen en gaan, en zeer sensitief; dat hebben ze ook van mij.

Ze zullen moeten leren hoe ze tot rust komen en kunnen ontladen. Het lukt mij zelf ook nog altijd moeizaam. Dat belooft nog wat de komende jaren.

Daan en Saar lijken dan weer veel meer op Yfke qua karakter. Nuchter, beschouwend, nadenkend, introvert. Drie stormen en drie kalmen. Een prima balans. En Godzijdank lijken ze uiterlijk allemaal op hun moeder. Anders stonden ze gelijk al met 10-0 achter.

Maar vandaag gaat het dan toch echt gebeuren. We rijden naar onze eindbestemming. Ruim vijf uur rijden naar Altea La Vella.

Spanje is prachtig. Van de mooie natuur in Girona tot aan de verdorpe bende ten zuiden van Alicante. Het is een groot land met een rijke historie en cultuur. Met diverse klimaten en zelfs de enige (sub-)woestijn van Europa. Tijdens het rijden spotten we kastelen en ruïnes op de bergtoppen.

Mijn energie stroomt en mijn hart loopt over vandaag. Ik geniet van de reis die we maken. Niet alleen de fysieke reis maar zeker ook de mentale en nog meer de reis van het hart. Ons hart. Dit is wat wij wilden; vrijheid, zelfstandigheid en los van verplichtingen en verwachtingen. Wij zijn de kapiteins op ons eigen schip.

In het begin van de middag rijden we Altea La Vella binnen. Ik in de leaseauto, een zevenpersoons Peugeot Rifter, en mijn vrouw in de truttenbak.

Altea La Vella was vroeger een klein dorp, vlak bij het grotere Altea. De kern van het dorp bestaat nog steeds en een aantal families maken er de dienst uit. Een latere vriend vertelt mij dat het hem twintig jaar heeft gekost voordat hij bij deze families aan de koffietafel mocht aanschuiven. In het vaste koffietentje waar de families de werkdagen aftrappen.

Nee, Spanjaarden zijn niet per se toegankelijke mensen.

Het dorp Altea La Vella ligt aan de voet van het Sierra Bernia gebergte. Met het verstrijken van de jaren komen er steeds meer toeristen en expats naar deze streek. Er verschijnt een compleet nieuwe urbanisatie op de voet van de berg.

Deze urbanisatie is niet voor de smalle portemonnee. De ene villa is nog groter en imponanter dan de andere. En met een gemiddelde verkoopprijs van één miljoen euro is dit voor 'Jan Modaal' geen natuurlijk habitat.

De familie Wijnsma heeft er een huurwoning weten te vinden. De prijs is relatief fors met 2500 euro per maand. Maar het is het beste wat we konden vinden in de korte tijd die we hadden.

We rijden 'Calle Penaza', de straat van de baksteen, binnen om 14.30 uur. De straat loopt naar beneden, tussen de huizen door schittert de Middellandse Zee.

Al mijn zintuigen staan open. Paars en roze bougainville kruipt over de witte muren. Zinderend asfalt. Sprinklers sissen. De zon brandt op mijn huid. Het licht is fel, alles glanst. In een roes doemen de witte

muren van ons nieuwe huis op. Hier houdt de weg op. Maar begint ons nieuwe leven.

Onze kinderen staan voor de zware houten deur, een fotomomentje. Mijn vrouw maakt een foto met haar mobiel. Ik neem een mentale foto. Ik zie ze vandaag de dag nog voor die deur staan. We openen de deur naar ons nieuwe leven. Een eerste stap over de drempel.

Niet wetend in welke storm we zouden belanden.

Dag 6. De verhuisdozen staan netjes opgestapeld in de woonkamer. Het zijn er maar 100. Er was geen ruimte meer voor de meubels in de woonkamer, dus die zijn in de hal en keuken gestopt. Spaanse logica. Het mag de pret niet drukken.

We gaan uitpakken. Als eerste richten we de slaapkamers van de kinderen in. De dozen met knuffels, knutselwerkjes, onthoofde barbies, bottenverzameling en kookboeken worden allemaal uitgepakt. De tweede nacht slapen de kinderen in hun eigen slaapkamer, in hun eigen bedje en met hun eigen spulletjes om zich heen.

Yfke en ik, wij zijn een sterk team. Ik vind dat altijd wat eng klinken “... een goed team”.

Bij die woorden zie ik een man en vrouw voor me. Beiden dragen een Helly Hansen jas in dezelfde kleur. Zoon en dochter spelen op het strand terwijl de Golden Retriever om hen heen dartelt. De wind wappert door hun haren. Een snotdruppel aan de neus. Alom gelukzaligheid.

Of een man en vrouw van in de zestig. Zelfde trainingspak, Anwb-vlaggetje op de e-bike. Vaak heeft de vrouw een ‘kort pittig’ kapsel. De man is dermate geconditioneerd door de mentale terreur van zijn vrouw dat hij geen discussies meer aan gaat. Als je ze van achteren ziet kan je op basis van lichaamsbouw en kapsel niet meer onderscheiden